

Podonyi Hedvig

A sors keze

Az asztrológus apró, fekete szakállas férfi volt, és ablaktalan, apró, fekete falú szobában ült egy piros filccel letakart asztal mögött. Előtte kinyomtatott horoszkópára. Az utolsó falatot még bekapta szendvicséből, miközben helytel kínálta következő kliensét:

– Foglaljon helyet!

A magas, vékony nő leült az asztal túloldalán, és tördelni kezdte a kezét. Az asztrológus néhányat még rágott, aztán nagyot nyelt és fürkészni kezdte a képletet.

– Mire kíváncsi?

A nő egy ideig csak roppantgatta az ujjait, azután alig hallhatóan szólalt meg:

– Nem is tudom... Mit lát?

Csend támadt; az asztrológus az ábrát fürkészte, a nő próbált kevésbé hangosan lélegezni, csak ujjainak monoton ropogása hallatszott. Végül nem bírta tovább:

– Nos?

Az asztrológus hátradőlt, az asztalra dobta a horoszkópot, ciccengetett párat a fogai között, hogy a szendvics maradékát is eltüntesse, aztán kijelentette:

– Aggodalomra semmi oka. Jelen pillanatban valószínűleg attól fél, hogy a férje elhagyja, és ez így is lesz...

A nő felzokogott.

– ...de körülbelül egy év múlva, amint kimondják a válást, a kezét megkéri egy nagyon gazdag férfi, valószínűleg a tengerentúlról. Tulajdonképpen most már bármikor összehatalálkozhat vele. Külföldön fognak élni, és két gyerekük születik.

– Igen, de...

– A nőgyógyászati problémái addigra megoldódnak. Ezek a jelenlegi kapcsolatának a következményei. Egyéb kérdés?

– Hát... – szípogetta a nő reménykedve. – Talán azt mondja meg, mire kellene vigyáznom.

– Hogy mire? – morfondírozott az asztrológus. – Lássuk csak. Egy idősebb nő a közeljövőben kellemetlenséget okozhat magának; a legjobb, ha ráhagy mindent, így elsimul az ügy. Hivatalos személlyel vitás helyzete támadhat, de azt is megússza. És ami talán a legfontosabb: legyen óvatos a közlekedésben. Ennyi.

– Köszönöm – mondta megkönnyebbülten a nő, és gyorsan eliszkölt a fekete kis szobából.

A sötétből az utcára lépve teljesen elvakította a napfény, így történhetett, hogy nem vette észre az öregasszonyt. Nagy lendülettel rohant bele. Az a földre tottyant, cekkeréből piros almák gurultak szertesztét.

– Jaaaj, te hülye kurva, biztosan eltört a lááááboom! – üvöltött olyan hangon, hogy a vakolat is peregni kezdett a környező házfalakról. A nő egy másodpercig rémülten nézte, aztán saját maga is meglepődött azon, hogy halkán, de határozottan ezt mondta:

– Igaza van, hogy dühös. Nem figyeltem eléggé; sajnálom. Segíthettek?

– Mivan?! Haggya má békén! – morogta az öregasszony. Elképesztő gyorsasággal felugrott, és szedegetni kezdte az almákat. A nő egy bankjegyet nyújtott át neki:

– Tessék, vegyen másik almát.

Az öregasszony bűvészügyességgel tüntette el a pénzt, és már ott sem volt.

A nő hitetlenkedve állt, majd széles mosoly ült ki az arcára.

Csak akkor komorodott el, amikor a kocsijához érve észrevette, hogy büntetőcédulát tettek a szélvédőjére. Bosszankodva nézett körül, de máris meglátta a közterület-felügyelőt, aki éppen újabb büntetőcédulákat helyezt el más autókon. Odafutott hozzá, és megkocogtatta a hátát.

– Uram, ön büntetőcédulát rakott a kocsimra!

A közterület-felügyelő meg sem fordult.

– Sajnálom, hölgyem, máskor figyeljen oda jobban, hova áll.

– De én szabályosan parkoltam. Hallja?!...

A férfi erre szembefordult vele, hogy ellentmondást nem tűrő hangon kioktassa, ám szigorúra rendezett vonásai hirtelen megenyhültek.

– Te vagy az, Nyuszi?

A nő egy darabig kikerekedett szemmel bámulta a kissé kopaszodó homlokú, bajuszos alakot, mire felismerte benne egykori nem kopaszodó, bajusz nélküli osztálytársát.

– Elek?

– Felelek, fülelek! – vágta rá a férfi, és hosszas nevetéssel ünnepelte örök

szójátékát, mint ahogyan valaha diákkorában is. – Szébb vagy, mint régen. Szóval, mi a gond azzal a parkolással?

A nő arcán ismét megjelent a széles mosoly. A büntetőcédula gyorsan az enyészeté lett, Elek pedig úgy érezte, ma jó napja van, mert rég volt ennyire humoránál.

A nő csak mosolygott és mosolygott, és akkor sem hagyta abba, amikor a piros lámpánál hátulról neki-koccant egy külföldi rendszámú kocsi, mert abból egy meglehetősen jóképű férfi szállt ki, és enyhe akcentussal arról érdeklődött, hogyan rendezhetnék ezt a kis kellemetlenséget.

Az asztrológus közben hiába várta a következő kliensét, ezért újabb szendvicset kotort elő a fiókjából. Amikor végzett vele, gombóccá gyúrte a szalvétát, és megcélozta vele az asztal alatt álló papírkosarat. Elvétette. Lehajolt, hogy felvegye, és ekkor vette észre a földre hullott, kinyomtatott horoszkópábrát. A magas, vékony, kézropogtató nő neve állt rajta.

Az asztalon még ott volt a másik ábra, amelyből az előbb jósolt neki – a következő kliens nevével.

– Francba! Ezt eltoltam – gondolta az asztrológus. Aztán belenézett a fiókjába, nem maradt-e véletlenül még egy szendvicse.